

ЕНЕРГЕТИК ЖИТОМИРЩИНИ

№4 (49), Вересень 2014 року

Основа для успіхів - відповідальність

Традиційна нарада за участі керівного складу ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» проходила 16 липня 2014 року. База Коростенського РЕМ стала об'єктом не лише огляду та підготовки приміщень до нового осінньо-зимового сезону, але й місцем для важливої і навіть категорично серйозної розмови про підсумки роботи усіх підрозділів компанії у першому півріччі 2014 року. Очевидно найцікавішим місцем огляду бази Коростенського РЕМ стало приміщення із встановленим обладнанням, що забезпечує опалення ви-

приміщень. Втім, особливих пояснень, чи, тим паче – переконань у необхідності використовувати те, що вигідніше, керівний склад ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» не потребував. Зрозуміло, що економити сьогодні доводиться на всьому, а теплопостачання та теплозабезпечення взимку – зрозумілих причин відіграватиме ключову роль. Такий важливий висновок не потребує детальної аргументації, однак демонстрація устаткування для теплозабезпечення справді масштабної виробничої бази Коростенського РЕМ

робничих корпусів на так званій альтернативній основі. Альтернатива насправді повна і передбачає застосування котлів, які використовують електрику, природний газ, вугілля та деревину. Присутній на екскурсії директор інженерно-технічного центру «Енергозбереження» Валерій Карлін не втомлювався пояснювати та коментувати особливості чи переваги того чи іншого виду теплозабезпечення

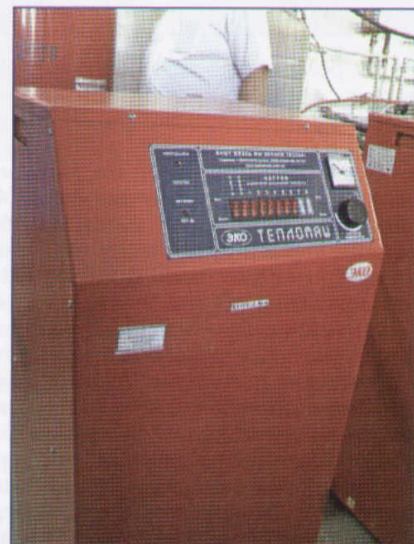
однозначно стане певним імпульсом для керівника кожного із підрозділів ПАТ «ЕК «Житомиробленерго». У цьому сенсі ознайомлення із устаткуванням для альтернативного тепло забезпечення стало дуже важливим елементом наради у Коростені.

Затим учасники наради зібрались у актовому залі Коростенського РЕМ, де відбулась розмова навколо питань роз-

лого порядку денного. Наводились багато показників, робилися порівняння, ставилися питання, які можна віднести до розряду хрестоматійно звичних. Однак лунали відчутні застереження, наголошувалося на тому, що кожен показник, який свідчить про роботу конкретного підрозділу, буде враховуватися, аналізуватися лише для того, аби стати приводом для покращення ситуації. Зокрема, за словами голови правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» А.В.Левицького, найгірші місця у рейтинговому переліку мають стати для керівників відповідних підрозділів важливим сигналом. Звісно, для реальних і дієвих кроків з покращення ситуації, виправлення та усунення недоліків. Особливо тих, які стали наслідком недбалості та незадовільної виконавської дисципліни. Про такі випадки, які прийнято називати прикрими, під час наради говорилося багато, а прізвища конкретних порушників неодноразово лунали із вуст доповідачів, з'являлися на моніторі під час демонстрації відео та фотоматеріалів. Знову ж таки, Голова Правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» Анатолій Левицький у якості висновку після кількох виступів, які пролунали під час наради сказав про те, що «повторювати чи переповідати одні й ті ж самі зауваження, очевидно недоцільно – пора робити відповідні висновки». Про те, що певні висновки (найпершим чином – кадрові) насправді робляться, засвідчило призначення директором Коростишівського РЕМ Ігоря Микитенка, колишнього заступника директора Житомирського РЕМ.

Про те, що надалі проведення подібних нарад варто вдосконалювати, зауважив виконавчий директор ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» Л.П.Харчук. Він наголосив на тому, що висновки та недоліки, які лунають у аудиторії, мають детально, предметно та негайно обговорюватися. Фактично подібний висновок конкретизував у своєму виступі й технічний директор ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» О.І.Остапенко. Він запропонував проводити засідання штабу, з охорони праці, де детально та всебічно розглянути конкретні порушення. Особливої уваги заслуговують питання, які засвідчують недостатню ефективність менеджменту, необґрунтованість витрат паливно-мастильних матеріалів.

Важливим елементом наради стала інформація начальника інформаційно-консультативного центру ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» Юрія Павловського щодо стану впровадження в компанії колцентру. Робота цього, нещодавно створеного підрозділу стала важливим напрямом покращення якості обслуговування споживачів, однак чимало накопичених працівниками кол-центру матеріалів, зауважень та пропозицій поки що не стали предметом для обговорення та наступного реагування з боку багатьох категорій персоналу компанії. Отож, вже найближчим часом свого проведення чекає ретельно підготовлене розшире-

не засідання керівного складу ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» із проблематики роботи та взаємодії підрозділів компанії із кол-центром.

Загалом так звана «пленарна» частина наради тривала понад три години. Усі висловлені зауваження та пропозиції були занесені до протоколу, а учасники зібрання отримали запрошення відвідати один із найпривабливіших туристичних об'єктів міста Коростеня – військово-меморіальний комплекс «Скеля», де зібрані унікальні експонати, що стосуються військової пори – оборони Коростеня від гітлерівських військ влітку та восени 1941 року.

Віктор Першко

Кошти на допомогу українському офіцеру – перші три тисячі вже зібрані!

Звернення про допомогу сьогодні стали щоденним атрибутом нашого життя. Українська армія веде кровопролитні бої із бойовиками-терористами на сході держави. Багато поранених, не менше – покалічених. Ледь не щодня у підрозділах ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» організовується збирання коштів аби допомогти бійцям та офіцерам, постраждалим у боях. Зокрема, колектив Житомирського РЕМ усього за кілька днів зібрав три тисячі гривень на протезування офіцера Ярослава Миронова, який втратив ногу у боях за місто Рубіжне. Ярославові всього 27 років і для протезування та повернення до повноцінного життя потрібні значні кошти – 120 тисяч євро. Кошти для Ярослава Миронова й надалі продовжують збирати інші колективи підрозділів ПАТ «ЕК «Житомиробленерго», а тому є надія, що ті тисячі гривень, які ми направимо на поміч постраждалому захисникові нашої Вітчизни, стануть важливою підмогою людині, яка з честю виконала свій громадянський та патріотичний обов'язок.

Дебютант потрапив у «п'ятірку» і здобув перший досвід

Сім років підряд вітчизняний чемпіонат з міні-футболу серед команд із представників керівного складу енергопостачальних компаній України проходив у Алушті. Восьмий чемпіонат, який давно отримав назву «ТОП – ЕНЕРГІЯ», також мав відбутися на території Криму, однак весною 2014 року відбулися відомі події, коли територія найбільшого півострова України була анексована. Чемпіонат «ТОП – ЕНЕРГІЯ» не скасували, а місцем його наступного проведення обрали Ужгород. Сюди наприкінці серпня 2014 року й мали прибути дванадцять команд – учасниць, серед яких були й футболісти ПАТ «ЕК «Житомиробленерго». Треба одразу відзначити, що житомирські спортсмени на подібних чемпіонатах виступали вперше, а дебютантові, як зазвичай, довелося нелегко, оскільки досвіду формування команди, підготовки всілякої документації для членів оргкомітету та мандатної комісії, що є дуже важливою складовою загального успіху на змаганнях такого рангу, житомиряни досі не мали.

Жеребкування, яке відбулося майже за три тижні до початку турніру, визначило склад групи «А», куди увійшла команда ПАТ «ЕК «Житомиробленерго». Разом із житомирськими до неї потрапили минулорічні переможці чемпіонату «ТОП-ЕНЕРГІЯ», команда ПАТ

«ЕК «Кіровоградобленерго», а також полтавчани, чернігівчани, сумчани та команда ПАТ «ДТЕК «Криворіжжя». Кожен матч турніру складався із двох таймів тривалістю по п'ятнадцять хвилин. Календар першості був також достатньо напруженим, а тому щодня командам доводилося проводити по дві зустрічі, а вже на третій день визначалися призери та переможці змагань. Житомирська команда змушена була перебудуватись «на марші», оскільки мандатна комісія виявила певні зауваження щодо можливої участі у турнірі обох житомирських воратарів. Фактично «штатних» голкіперів у команди ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» перед самим стартом не

стало, а тому ворота довелося «охороняти» одному із найдосвідченіших та найуніверсальніших гравців – директору Романівського РЕМ Олегу Васильовичу Пугачу. Варто зауважити, що у чотирьох іграх (п'ятий матч відбіркового етапу у групі «А» не відбувся через неявку на змагання команди із Криму), які житомиряни провели під час чемпіонату «ТОП – ЕНЕРГІЯ», наш голкіпер пропустив лише чотири м'ячі. Команда ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» із однаковим рахунком (1:1) зіграла у нічию із суперниками з Кіровограда та Сум. Перемогу житомирянам принесла зустріч із чернігівською командою, де наші спортсмени досягли більш, ніж переконливої переваги у рахунку – 4 : 1. А ось у матчі із полтавчанами наші земляки поступилися із мінімальним рахунком 0 : 1. Якраз цей результат і вплинув на те,

що до фінальної пульки змагань із «нашої» групи «А» потрапили команди із Кіровограда та Полтави. Загалом команда ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» набрала під час турніру п'ять залікових очок, маючи позитивний показник за різницею забитих і пропущених м'ячів: 6 – 4. У житомирян голи забивали троє гравців: Андрій Гуцало, Юрій Волковський та Сергій Шут, кожен із яких відзначився двома результативними «пострілами» у ворота суперників. Отож, за сумою очок та показниками забитих та пропущених голів наші футболісти посіли підсумкове п'яте місце, що для дебютанта змагань є дуже пристойним результатом. Наступного року, коли «ТОП – Енергія» буде проводитися у дев'ятий раз, житомиряни матимуть належний досвід і намагатимуться покращити свій нинішній результат. Сьогодні відомо, що місцем проведення наступного чемпіонату буде Івано – Франківськ, оскільки команда ПАТ «ЕК «Прикарпаттяобленерго» стала в Ужгороді проходить на чемпіон, згідно із регламентом змагань, відтепер отримує право бути господарем та організатором наступної першості «ТОП – ЕНЕРГІЯ». Варто зауважити і підкреслити, що змагання в Ужгороді проходили на високому організаційному рівні, адже команди енергопостачальних компаній виступали на майданчиках двох найкращих в Ужгороді спортивних комплексів: «Карпати» та «Зенедін». Не менш вражаючою та цікавою була так звана культурно-розважальна та екскурсійна програма чемпіонату, а Закарпаття у черговий раз підтвердило своє високе реноме краю високої культури та вишуканого сервісу.

Віктор Єрофєєв

Під звуки оркестру «Енергія», під салют козацької гармати (в останню путь проводжали Леоніда Стадника)

24 серпня 2014 року перестало битися серце Леоніда Стадника. Тяжка хвороба забрала із життя гарного чоловіка і палкого українського патріота, який здобув всесвітню славу завдяки своєму, справді гігантському зросту, що сягав 2 метрів та 57 сантиметрів. Серед тих людей, хто його добре знав, він набув авторитету насамперед, як правдива, чесна та щира людина. У колективі ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» звістка про смерть Леоніда Стадника була сприйнята із особливим сумом, адже упродовж останніх років життя найвищого чоловіка світу із села Подільня Чуднівського району Житомирщини була тісно поєднана із колективом нашої компанії. Леоніду було нелегко, адже у суто побутовому житті йому доводилося самотужки вирішувати надто складні проблеми. Керівництво ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» із розумінням поставилося до їх вирішення і надавало посильну допомогу Л. С. Стаднику. Він був вмілим землеробом, а тому енергетики допомогли йому переобладнати трактор, який став відчутною підмогою для найвищого у світі чоловіка. Завдяки допомозі будівельників «Житомиробленерго» в оселі Леоніда Стадника з'явилося водопостачання, для чого знадобилося добудувати спеціально об'їздовий під велетенські розміри господаря будинку санвузол. Представники ПАТ «ЕК «Житомиробле-

Літо 2007 року: керівництво ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» вітає Л. Стадника із 37-річчям. (фото із архіву редакції.)

нерго» завжди були бажаними гостями в оселі Леоніда Стадника, а колектив козацького товариства «Поліська Січ» прийняв його до свого товариського гурту.

26 серпня 2014 року в останню земну путь Леоніда Степановича Стадника проводжали земляки, друзі та побратими. Траурні мелодії виконував козацький духовий оркестр «Енергія», пролунав салютний постріл козацької гармати, а числену козацьку делегацію у похоронній процесії очолювали отаман «Поліської Січі» Анатолій Шевчук та генерал-осавул Українського козацтва Григорій Самчук. Пролунали прощальні промови, звучали щирі та душевні слова, а у пам'яті багатьох людей, хто перетинався на життєвій стежці із Леонідом Стадником, залишились про нього світлі пам'яті.

2 ЕНЕРГЕТИК
ЖИТОМИРЩИНИ

Вітаємо колег, які відзначають свій день народження у вересні 2014 року!

Ігоря Віталійовича Мельника, заступника головного інженера Зарічанського РЕМ

Йосипа Мечиславовича Хмільовського, заступника начальника АГВ

Юрія Семеновича Павловського, начальника ІКЦ ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»

Лесю Юрївну Гірук, заступника фінансового директора ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»

Віталія Володимировича Слівінського, головного інженера Коростишівського РЕМ

Наталію Анатоліївну Задарновську, головного бухгалтера Бердичівського РЕМ

Андрія Васильовича Солтиса, директора Коростенського РЕМ

Тараса Юрїйовича Сергєєва, заступника директора Андрушівського РЕМ

Андрія Вікторовича Колупаєва, начальника ВРІК

Юлію Анатоліївну Бовсунівську, заступника начальника ВБЕЕ

Наталію Гурївну Хойду, головного бухгалтера ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»

Володимира Олександровича Губарця, директора Олевського РЕМ

Миколу Миколайовича Бортника, головного інженера Барнівського РЕМ

Миколу Миколайовича Корзуна, директора Радомишльського РЕМ

Степана Георгійовича Ракова, начальника АГВ

Юрія Олександровича Морозюка, головного бухгалтера Любарського РЕМ

Анатолія Андріановича Мельничука, заступника директора Володарськ-Волинського РЕМ

Миколу Васильовича Романенка, начальника ЦДС

Олега Олександровича Дем'янчука, начальника служби транспорту

Валентину Павлівну Шевчук, головного бухгалтера Народицького РЕМ

Сергія Євгеновича Кузьменка, начальника служби ПС

Олександра Павловича Мамровського, головного інженера Житомирського РЕМ

Володимира Леонтійовича Литовченка, водія

Ольгу Павлівну Марценюк, інспектора із виконання доручень

Тетяну Володимирівну Пономаренко, інженера ВОП

Сергія Юрїйовича Дехтяра, інженера СІТ

Шановні друзі! Зичимо гарного здоров'я, чудового настрою, успіхів на професійній ниві, сімейного щастя та благополуччя.

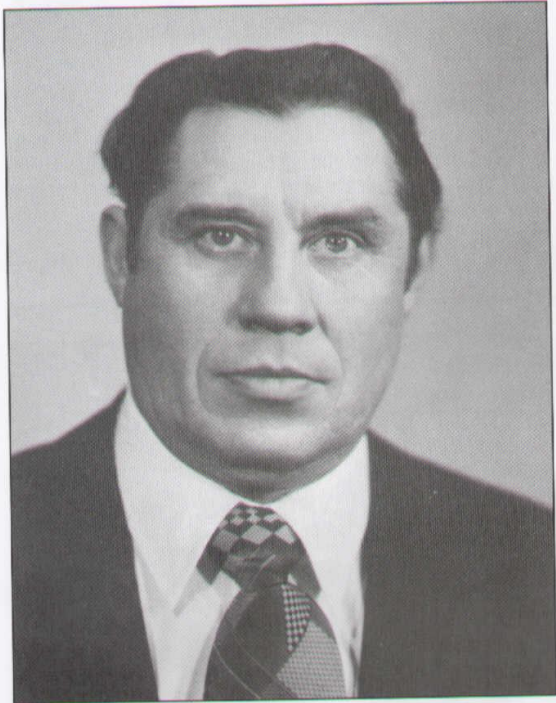
Зі святом Вас!

З повагою та побажаннями
Правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»
Профспілковий комітет

«Головний», який не посилав на завдання, а водив за собою! до 80-річчя Валентина Глобенка

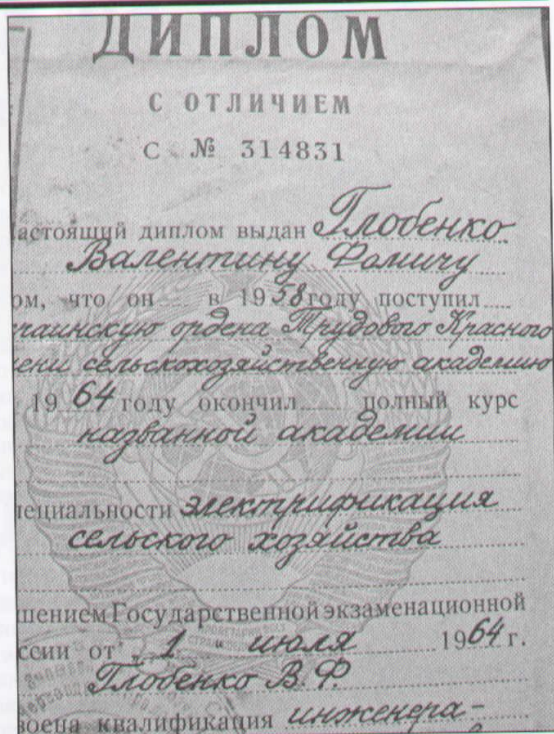
Історія енергетики Житомирщини вміщує біографії багатьох славних та достойних особистостей, життя яких органічно пов'язане із тими здобутками та звершеннями, що увійшли до нашого сьогодення звичною і вже давно буденною реальністю. Серед тих, хто кував підвалини тепер наймогутнішої галузі економіки Житомирщини, був і Валентин Хомич Глобенко. Коли мова заходить про історію, коли згадують про «наступ великої енергетики на сільську глибинку Житомирщини», прізвище В.Х.Глобенка згадується у числі першопрохідців, життя і помисли яких сьогодні сприймаються вже навіть як легенди. Людська пам'ять має цікаву прикмету дещо забувати, а дещо звеличувати, і водночас, люди володіють безцінним подарунком – згадувати і цінувати своє минуле. Про Валентина Глобенка можуть і завжди готові розповідати багато цікавих історій, його повсякденне життя було пронизане надзвичайно динамічними і величними подіями, звершеннями та здобутками, які увійшли до «золотого фонду» енергетики Житомирщини.

Він народився і виріс на Чернігівщині. Навчався у Ніжинському енергетичному технікумі, де і отримав свою першу спеціальність техника-електрика. Після завершення навчання молодий фахівець був направлений на південь України, де працював спочатку у Запорізькій області, а потім розбудовував мережу машино-тракторних станцій на Херсонщині. Звідтіля був призваний на службу у ряди Радянської Армії, по завершенні якої Валентин Глобенко знову повертається ближче до рідних країв, але у

1959 році доля привела його на Житомирщину. У листопаді 1959 року він призначений на роботу інженером-інспектором «Сільенергонагляду». Роботу поєднував із навчанням у столиці, вступивши ще у 1958 році на навчання до Української сільськогосподарської академії. Навчався винятково успішно і завершив навчання у 1964 році, отримавши диплом із відзнакою. На час завершення навчання в академії Валентин Хомич вже отримав нову і дуже відповідальну посаду: у 1963 році його призначили головним інженером Житомирського енергоуправління сільського господарства. Це сталося якраз у той рік, коли Уряд УРСР затвердив програму так званої сучасної електрифікації сільської місцевості. Саме на плечі Валентина Хомича та його соратників лягла складна і винятково відповідальна ноша із впровадження «великої енергетики» на всій території Житомирщини. Очевидці тих подій вже майже півстолітньої давності згадують про колектив однодумців, який гуртувався саме навколо постаті Валентина Хомича Глобенка. Олександр Ліфер, тодішній начальник служби релейного захисту, називає Валентина Глобенка «справжнім головним», з яким хотілося працювати, з яким вдавалося вирішувати найскладніші проблемні питання. Швидкий, динамічний, імпульсивний Валентин Глобенко насправді був глибоко мудрою людиною, оскільки вмів згуртувати, об'єднати, спонукати до бездоганної роботи колективи із першокласних професіоналів. Сузір'я талантів, до якого, окрім вище згаданого Олександра Ліфера, варто віднести начальника служби підстанцій Юрія Гендерука, начальника служби ізоляції Миколу Біронта, начальника служби високовольтних ліній Анатолія Літінського, стало запорукою виконання здавалося б фантастичних виробничих завдань, які доводилося вирішувати енергетикам упродовж кількох десятиліть поспіль. Якогось особливого «почерку» у роботі Валентина Хомича Глобенка ніхто так і донині не збагне, але рецептами та вмінням будувати стосунки з людьми «головний» володів, як ніхто інший. Він міг бути суворим та вимогливим, однак дуже швидко орієнтувався у будь-якій надскладній ситуації і, знову ж таки, безпомилково визначав найкращого виконавця для вирішення чергової проблеми. Він завжди був на роботі, іноді здавалося, що у нього не було поділу на вихідні та відпустки, але такої ж самовідданості Валентин Хомич умів домагатися й від своїх колег. Ті, хто знав В.Х. Глобенка, кажуть про те, що своїм життям та самовідданою роботою він заслужив право не посилати підлеглих на завдання, а водити їх за собою.

А яким неповторним чоловіком був Валентин Хомич у спілкуванні з людьми! На нього не можна було затаїти образу, хоча б тому, що у стосунках із підлеглими був принципово вимогливим, а коли «спалахував», коли сердився і суворішав, то ненадовго. І виходило це у Валентина Хомича так широко та душевно, а особливо - якщо це й врахувати його феноменальну здатність «розрядити» непросту си-

туацію за допомогою усмішки, гумору чи веселої історії, які ще й донині згадують старожили та ветерани компанії «Житомиробленерго». Валентина Глобенка знало багато людей у Житомирі, а особливо у районах області, куди він виїздив у відповідальні відрядження. Можна лише уявити, наскільки насиченими були будні і свята головного інженера, коли щороку на Житомирщині будувалося та здавалося до експлуатації по три, чотири, а то й п'ять підстанцій 35 – 110 кВ, не кажучи вже про тисячі кілометрів новозбудованих ліній електропередачі, сотні КТП-10/0,4 кВ. І всюди В.Х. Глобенко встигав, всюди намагався наочно пересвідчитися у тому, що все споруджене, змонтоване та відрегульоване, неодмінно запрацює. Він вимагав від підлеглих самовідданості, бо сам працював не покладаючи сил. Він міг бути суворим, але був гранично справедливим і, коли доводилось, гаряче і сміливо захищав людину від несправедливого, або необгрунтованого звинувачення.

Кажуть, що людину можна розпізнати не лише у робочий час, але й у хвилини дозвілля. Валентин Хомич мав винятково компанійську вдачу, а колектив, друзі та колеги по роботі для нього були частиною його родини. Валентина Глобенка згадують і як чудового та безумовно талановитого співака і саме пісня чи задушевний романс у його виконанні підкреслювали та довершували образ щирого, душевного і доброго чоловіка. Життєвий шлях Валентина Хомича виявився тернистим і складним. Його доля була примхливою і неодноразово надсилала надмірні випробування. Він мужньо і майже стоїчно їх виносив і завжди залишався таким, яким насправді був: життєлюбним, чесним і щирим. Він не прагнув високих посад, він не належав до числа тих, хто чекав похвали чи нагороди. Проте найголовнішого – людської шани, поваги та доброї і довгої пам'яті про себе він безперечно досяг. Енергетик і Людина з великої літери – Валентин Хомич Глобенко.

Віктор Торенко

Відпочивали за традицією – на Херсонщині

Літо – пора традиційних відпусток і час для найкращого оздоровлення. У нинішній, суворий для держави час, умови для відпочинку не можна вважати ідеальними, однак тим, хто забажав відпочити на узбережжі Чорного моря, були створені належні умови. Зокрема працівники ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» отримали змогу упродовж семи змін, починаючи із 10 червня по 3 вересня 2014 року, відпочивати на туристичній базі у Залізному Порті, що на Херсонщині. Такою можливістю скористалися аж 343 працівники компанії та члени їх сімей. У Скадовську, де на базі відомого табору «Чемпіон» традиційно відпочивають діти працівників ПАТ «ЕК «Житомиробленерго», у цьому році також побувало 25 хлопців та дівчаток із Житомирщини, які упродовж однієї табірної зміни також чудово відпочили.

Вл.інф.

Своїх у скрутні не залишаємо

(Благодійний фонд «Енергетик Житомирщини» відзначає першу річницю з часу заснування)

Наче й непомітно спливав цілий рік від того часу як було засновано благодійний фонд «Енергетик Житомирщини». У вересні 2014 року фонд відзначає першу річницю свого існування та своєї роботи. За словами його директора, Олександра Дем'янчука, ще до кінця минулого року, тобто лише за перших чотирьох місяців своєї роботи, Благодійний фонд «Енергетик Житомирщини» допоміг сімнадцятьом ветеранам компанії «Житомиробленерго». Допомога надавалася в основному у випадках, коли пенсіонери - ветерани потребували дороговартісного для них лікування. Загалом у 2013 році обсяг допомоги від фонду становив 43 тисячі гривень.

У поточному році благодійну допомогу від «Енергетика Житомирщини» отримали вже 36 ветеранів на загальну суму 55 тисяч гривень. Варто зауважити, що кожна гривня отриманих від фонду коштів є життєво важливою, адже загальновідомо, яким складним випробуванням для кожного пенсіонера є, наприклад, звернення до лікарів з приводу хвороби. Якщо взяти до уваги лише один показник, який засвідчує, що із 1142-х пенсіонерів ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» переважна більшість (83,6%) отримує лише мінімальний розмір пенсії, то неважко уявити всю важливість і значимість отриманої благодійної допомоги будь-якого розміру. Так що Благодійний фонд «Енергетик Житомирщини» є дуже важливим інструментом у роботі ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» хоча б тому, що

для деякого із ветеранів – енергетиків, які потрапляють у скрутну ситуацію, він стає джерелом надії на порятунок, важливим інструментом вкрай потрібної допомоги.

Вл.інф.

ЕНЕРГЕТИК ЖИТОМИРЩИНИ 3

ВІН БУВ ІЗ РОВЕСНИКІВ ОСЕНІ (Пам'яті Вілорія Яковича Пивовара)

1 вересня 2014 року йому мало виповнитися 75 років. На жаль, уже майже сім років його немає серед нас. Однак про нього, про Вілорія Яковича Пивовара, пам'ятають усі, хто із ним працював, хто мав можливість знати його по роботі, здебільшого, як начальника виробничо-технічної служби. Сьогодні багато хто вважає, що Вілорій Пивовар задав надвисоку планку відповідності цій, дуже відповідальній та важливій посаді і кожен, хто її обіймає, щонайменше мав би рівнятися саме на його приклад. Він був надзвичайно са-

мобутною і неповторною людиною, педантично відповідальним працівником, талановитою і підкреслено інтелекгентною особистістю. Ті шістьдесят вісім років його земного життя вмістили багато подій, позначені титанічною працею, до якої Вілорій Якович звик з малих років. Його повоєнне дитинство у рідному селі Гальчин завершилося тоді, коли юнак розпочав свою трудову біографію на заводі «Комсомолец» у Бердичеві. Військову службу проходив у військово-морському флоті ЗС СРСР. А у 1961 році став студентом Української сільськогосподарської академії, де завершив навчання у 1966 році. Студентські роки Вілорія Пивовара були нелегкими: розраховувати доводилося лише на себе, а тому, навчаючись, юнак був змушений працювати. Як тільки випадала нагода, приїздив до рідного Гальчина, де завжди намагався допомогти по господарству, підсобити та підтримати родичів. Отримавши диплом інженера-електрика, В. Я. Пивовар приїздив на Житомирщину, де у місті Андрушівці викладає у місцевому СПТУ-2. Викладацька кар'єра Вілорія Пивовара тривала всього рік, бо вже у серпні 1967 року він переходить на роботу до обласного енергоуправління сільського господарства, отримавши посаду старшого інженера абонентського відділу. Працює успішно і вже за два роки стає начальником інспекції «Сільенергонагляду». У квітні

1974 року Вілорія Пивовара призначено начальником служби надійності та техніки безпеки Житомирського обласного підприємства сільських електромереж. Ще через три роки він стає начальником виробничо-технічної служби цього ж підприємства. Саме на цій посаді і розкрився його талант вдумливого, універсально компетентного працівника, який бездоганно знав свою справу і заслужив на цьому поприщі беззаперечного авторитету. Його трудова біографія може служити зразком відповідальності за доручену справу, бо кожен, хто хоча б раз мав справу із Вілорієм Пивоваром, назавжди запам'ятав його унікальне вміння переконати, застерегти і навчити. Варто наголосити, що навчання і самовдосконалення стало життєвим кредо Вілорія Яковича, адже й сьогодні неймовірна здатність начальника ВТС читати, цікавитися, розуміти доколишнє життя, викликає захоплення і пошанування. Його мистецьке вміння вести діловодство й до сьогодні вважається неперевершеним зразком сучасного керівника. Колеги та друзі Вілорія Пивовара не переставали дивуватися, а інколи й захоплюватися його вмінню спілкуватися із підлеглими. За будь-яких обставин Вілорій Якович ніколи не дозволяв собі образи щодо соратників та колег. У ситуації, коли доводилося з'ясовувати причини недоліків, а іноді вживати заходів щодо їх винуват-

ців, Вілорій Якович почувався дуже не комфортно – догани та інші види «організмів» він переживав не менш болісно та емоційно, ніж той, кого вони безпосередньо стосувалися. Однак на зауваження та настанови В. Я. Пивовара не можна було не реагувати – вони відзначалися конкретикою, діловитістю, надзвичайним рівнем професіоналізму і при цьому виглядали по-людськи толерантно та виважено. Водночас, очевидна мудрість Вілорія Пивовара ніколи і нікому не видавалася показною, ніхто із колег авторитетного керівника жодного разу не відчував його зверхнього, чи не дай Боже, зневажливого ставлення до себе. Серед його здобутків та звершень було чимало добрих справ, а до шкатулки його нагород належить по праву отриманий орден «За заслуги III ступеня». Проте жоден орден і найпочесніша грамота не в змозі бути мірилом його життєвих заслуг. Неперевершений енергетик-професіонал, інтелектуал та інтелегент, дбайливий батько та зворушливий дідусь – такий, далеко не повний арсенал його людських якостей, які й досі у пам'яті багатьох людей.

У перший день осені він завжди відзначав свій день народження. Про іменинника, який давно поринув у кращий із світів, ми ще довго пам'ятатимемо.

Віктор Першко

Олександр Виговський: «Все дуже просто, але головне – не боятися роботи»

Вісімдесятилітній ювіляр, ветеран із унікальним послужним списком посад, звань та надзвичайною трудовою біографією, зустрічав нас у бадьорому та оптимістичному настрої. Здавалося, лише вчора Олександр Павлович Виговський ще був на роботі, ще не так давно працював у службі охорони праці компанії «Житомиробленерго», але час незмінно і невинно пливе і сьогодні можна лише захоплюватися вдачею людини, яка майже півстоліття, чи не щодня працювала, служила, навчалася і жила начебто буденним і простим життям. Загалом трудова біографія О.П.Виговського чітко і майже навіпіл поділена на два великі відрізки. Перший припадає на роки його військової служби, коли виходець із простого древлянського села Купище (що під Коростенем) отримав першокласну освіту, бездоганну і напроцуд універсальну професійну підготовку. Розпочинав Олександр Виговський свою військову кар'єру як танкіст, а потім перекаваліфікувався у ракетники, завершивши службу у званні «інженера-майора». Насправді у тих двох словах вмістилася доля висококласного фахівця, який умів усе, брався за будь-які завдання і незмінно їх виконував. Що вже говорити про примхливу, сповнену майже півтора десятками місць служби та проживання, долю військового, а насправді бойового і безвідмовно надійного офіцера. Коли настав час іти у «запас», Олександр Павлович вирішив продовжити трудовий шлях у колективі Житомирського Східного підпри-

ємства електричних мереж. Згадає грудень 1980-го року, коли вперше прийшов на територію великого енергетичного підприємства і одразу потрапив «на екзамени» до прискіпливого та вимогливого Бориса Андрійовича Юнака. Розмова, яку нині називають співбесідою, тривала довго, але її результатом стало призначення тепер уже колишнього інженера-майора на посаду старшого інженера виробничо-технічної служби із певними додатковими обов'язками сумісництва у питаннях котлонагляду та пожежної безпеки. Пізніше Олександр Виговський працюватиме на посаді провідного інженера служби охорони праці і надійності електроустановок. Згадає, що поряд із основними посадовими обов'язками, виконував цілий ряд громадських доручень: був і в заступниках секретаря партійної організації, і членом профспілкового комітету неодноразово обирався. Навіть головою товариського суду Олександр Павловичу доводилось бути. Так що життя провідного інженера відповідальної енергетичної служби нічим не поступалося за насиченістю військовим будням колишнього ракетника. На наше запитання про те, якою властивістю, рисою чи навіть талантом має володіти людина, потрапляючи до нового колективу, опинившись у раніше незвіданій обстановці, О.П.Виговський відповів просто, однак по-філософськи вдумливо: «Насамперед варто налагодити суто людські відносини у новому для тебе колективі». Далі, наче пояснюючи

певний «рецепт» такого «налагодження», ветеран наголошує на основному: «Треба не боятися роботи, тоді будеш і професіоналом, і здобудеш належну повагу».

Кажуть, що навіть добре знайома людина, здатна іноді неабияк чимось здивувати. У свій 80-річний ювілей О.П.Виговський здивував нас тим, що сьогодні, перебуваючи майже на двічі заслуженому відпочинку, він не сидить без діла. Чудове заняття – переповідати, а ще краще написати про те, що бачив, з ким працював, чого досягав, а що, можливо, й втратив. А тому чи не щодня Олександр Павлович сідає до монітора комп'ютера і працює. Пише, згадає, уточнює, виправляє. Справді благородне і суто людське заняття. Поважний ювіляр,

ще бадьорий, веселий і надзвичайно комунікабельний чоловік зізнається, що любить згадувати ті місця, де служив, де мужнів, де жив із сім'єю. Каже, що за кілька років перебування на «відпочинку» зумів об'їхати на власному авто усі місця, де служив і працював. Мабуть справді вражаючою виявилася географія тієї подорожі, така собі траєкторія життя. Однак єдино правильний висновок, який Олександр Павлович Виговський може спокійно «записати» у свій життєвий архів, виглядає дуже вже очевидно – він ішов по життю прямою дорогою, не особливо озираючись назад і напевно – не шукаючи манівців. А ще, як полюбляє додавати Олександр Павлович, все ж таки «не треба боятися роботи».

Віктор Радчук

4 ЕНЕРГЕТИК
ЖИТОМИРЩИНИ

«ЕНЕРГЕТИК ЖИТОМИРЩИНИ» – інформаційне видання ПАТ «Енергопостачальна компанія «Житомиробленерго»

Керівник проекту: Ю.С. Павловський
начальник ІКЦПАТ «ЕК «Житомиробленерго».

Редактор: В. С. Радчук.

Редакція не веде листування з читачами. Позиція автора не завжди поділяється редакцією. За якість друку несе відповідальність друкарня.

Адреса редакції: 10002, м. Житомир, вул. Перемоги, 10.
Тел.: 402-128 (ІКЦПАТ «ЕК «Житомиробленерго»).

Віддруковано: ФОП Котвицький В.Б.,
вул. Вінницька, 23, тел.: (0412) 48-22-18.

Наклад: 1000 примірників.

Свідчення про реєстрацію ЖТ № 2/343, видане 01.06.2006 р.